

Sygn. akt IV P 338/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Ławnicy: U. O., E. P.

Protokolant: Agnieszka Mihułka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2016 r. we W.

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko Zakładowi Usług (...) z siedzibą w W.

o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV P 338/15

UZASADNIENIE

Powód A. K. **pozwem** z dnia 14 kwietnia 2015 r. (data stempla pocztowego k.11) skierowanym przeciwko stronie pozwanej Zakładowi Usług (...) z siedzibą w W. (w skrócie (...)), domagał się zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w kwocie 21.894,00 zł z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty (k. 2-4).

W uzasadnieniu powództwa wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku dyrektora w okresie od dnia 18 kwietnia 2006 r. do dnia 02 kwietnia 2015 r. z miesięcznym wynagrodzeniem brutto w kwocie 7.298,00 zł. Podał, że w okresie od dnia 22 grudnia 2014 r. pozostawał niezdolny do pracy z powodu choroby. Strona pozwana pismem datowanym na dzień 31 marca 2015 r., doręczonym mu w dniu 01 kwietnia 2015 r., rozwiązała łączący strony stosunek pracy, bez wypowiedzenia, z powodu ciężkiego naruszenia przez powoda obowiązków pracowniczych, polegających na:

1) nieprzestrzeganiu w zakładzie pracy zasad współzycia społecznego przez wykorzystywanie stanowiska służbowego do celów prywatnych poprzez korzystanie z zasobów osobowych strony pozwanej i realizowanie zakupu materiałów budowlanych poprzez (...) dla prywatnych celów budowlanych;

2) działaniu na szkodę strony pozwanej, braku dbania o dobro zakładu pracy i braku należytej ochrony mienia strony pozwanej, w szczególności poprzez:

- niedoliczanie marży do kosztów zakupu kostki brukowej i przewozu tej kostki przez stronę pozwaną, bezpośrednio z miejsca zakupu do miejsca zamieszkania powoda w celu realizacji prywatnych zadań budowlanych powoda,
- dopuszczenie do zniszczenia dokumentacji eksploatacji obiektów,
- brak rejestrowania pracy pracowników strony pozwanej, wykonujących w godzinach pracy (...), prace poza siedzibą strony pozwanej, przy realizacji różnego rodzaju zleceń,
- zatrudnienie pracowników nie posiadających kwalifikacji do zajmowania danego stanowiska,
- brak rejestracji awarii i prac wykonywanych u strony pozwanej,
- brak nadzoru nad gospodarką magazynową,
- brak kontroli kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych,

3) brak przestrzegania regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku pracy oraz przepisów prawa wewnętrznego, a w szczególności przez zatrudnienie pracowników na stanowiskach bez wymaganych kwalifikacji i wykształcenia.

Powód zaprzeczył, iż dopuścił się w/w naruszeń, jednocześnie zarzucając, iż przyczyny rozwiązania umowy o pracę są niekonkretne i w większości niezrozumiałe, co w konsekwencji nie pozwala odnieść się do nich w sposób precyzyjny. Niemniej jednak odnosząc się do przyczyn rozwiązania umowy o pracę wskazanych w pkt od 1 do 3 przedmiotowego oświadczenia strony pozwanej, powód wskazał, iż:

1) nigdy nie wykorzystywał stanowiska służbowego do celów prywatnych, a w szczególności przez korzystanie z zasobów osobowych strony pozwanej i realizację zakupów materiałów budowlanych przez stronę pozwaną dla prywatnych celów budowlanych.

2) brak jest podstaw do przyjęcia, że powód działał na szkodę zakładu pracy, nie dbał o dobro zakładu pracy i nienależycie chronił mienie zakładu pracy przez:

- niedoliczanie marży do kosztów zakupu materiałów i przewozu tych materiałów do jego miejsca zamieszkania – zarzut ten nie znajduje podstaw, gdyż kalkulowanie kosztów usług świadczonych przez stronę pozwaną nie należało do obowiązków powoda lecz do Głównego Księgowego;
- dopuszczenie do zniszczenia dokumentacji eksploatacji obiektów – powyższa okoliczność nie jest mu znana, a poza tym strona pozwana nie wskazała, w jaki to sposób miał się on dopuścić zniszczenia tej dokumentacji,
- brak rejestrowania pracy pracowników strony pozwanej przy wykonywaniu różnego rodzaju zleceń poza siedzibą strony pozwanej – również w/w zarzut w ocenie powoda nie znajduje podstaw, a to wobec tego, że sprawowanie kontroli i rozliczanie z pracy tych pracowników nie należało do jego obowiązków lecz do bezpośrednich przełożonych tych pracowników,
- zatrudnienie pracowników nie posiadających odpowiednich kwalifikacji (wykształcenia) na zajmowanym stanowisku – powód wskazał, iż nie zatrudniał takich osób,
- brak rejestracji awarii i prac wykonywanych u strony pozwanej – powód podniósł, iż wykonywanie tych czynności nie należało do jego obowiązków,
- brak nadzoru na gospodarką magazynową – w tym miejscu powód podkreślił, że sprawował nadzór w sposób należyty, albowiem corocznie zarządzał inwentaryzację,

- brak kontroli kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych – powód wskazał, że wykonywanie tych czynności nie należało do jego kompetencji.

W ocenie powoda, powyższe świadczy o tym, iż ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez powoda polegające na nieprzestrzeganiu Regulaminu Pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku oraz przepisów prawa wewnętrznego, a w szczególności, przez zatrudnianie pracowników na stanowiskach bez wymaganych kwalifikacji i wykształcenia nie miało miejsca. Nadto powód ponownie zarzucił, iż przyczyny rozwiązania umowy o pracę wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy są niekonkretne, co w konsekwencji uniemożliwia odniesienie się do nich w sposób rzeczy i precyzyjny.

Dodatkowo powód podniósł, iż Zakład Usług (...) był wielokrotnie kontrolowany przez jednostkę nadrzędną i firmy zewnętrzne i podczas tych kontroli nigdy nie stwierdzono nieprawidłowości w przedmiotowym zakresie.

W związku z powyższym powód wskazał, że powyższe okoliczności uzasadniają roszczenie powoda o odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za trzymiesięczny okres wypowiedzenia, w oparciu o 56 § 1 w zw. z art. 58 k.p.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Zakład Usług (...) z siedzibą w W. reprezentowana przez Wójta Gminy K. A. B., wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych (k. 23-29).

Na uzasadnienie swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż w marcu 2015 r. na zlecenie nowego Wójta Gminy K. przeprowadzony został przez niezależnego audytora w Zakładzie Usług (...) audyt wewnętrzny, w którym zostały ujawnione liczne nieprawidłowości w funkcjonowaniu Zakładu. Strona pozwana podkreśliła, że niektóre ujawnione przez audyt nieprawidłowości rodzą podejrzenie popełnienia przestępstw, w związku z czym zostało złożone stosowne zawiadomienie do właściwej prokuratury. W ocenie strony pozwanej za wszystkie nieprawidłowości bezpośrednią bądź pośrednią winę ponosi powód A. K., który w okresie od dnia 18 kwietnia 2006 r. do dnia 02 kwietnia 2015 r. był Dyrektorem Zakładu Usług (...).

Strona pozwana podała, iż audyt wewnętrzny ujawnił, że powód jako Dyrektor wielokrotnie wykorzystywał stanowisko służbowe do celów prywatnych. Jako przykład w/w działań strona pozwana wskazała m. in., że zakupione przez (...) materiały na budowę domu powoda były następnie refakturowane na A. K. bez doliczania marży. Powyższe oznacza, że A. K. otrzymał towar zakupiony w cenie niemożliwej do uzyskania przez zwyczajną osobę fizyczną. Nadto powód angażował na swojej prywatnej budowie zasoby osobowe i materiałowe (...), które w tym czasie nie mogły być wykorzystywane w inny sposób, a jednocześnie (...) nie uzyskał należnych mu dochodów w postaci marży nakładanej na towary sprzedawane osobom trzecim. Odnosząc się do kwestii zatrudnienia pracowników na terenie budowy domu, strona pozwana uwypukliła okoliczność, iż powód z tytułu zatrudnienia pracowników wystawiał faktury i następnie bezpośrednio je rozliczał. Powód bowiem osobiście sporządzał do księgowości rozliczenie wykonywanych u siebie prac, wskazując na liczbę przepracowanych godzin, nie wskazując tym samym w kartach rozliczających czas pracy pracowników w (...) na zlecenie budowlane prywatne Dyrektora, w związku z czym nie jest możliwe dokładne ustalenie rzeczywistego czasu pracy pracowników (...) na terenie prywatnym powoda. Strona pozwana zarzuciła również brak szczegółowego rozpisania godzin pracy sprzętu na budowie Dyrektora, albowiem z kart pracy urządzenia nie wynika ani liczba godzin pracy ani czas tej pracy.

Kolejno pozwany pracodawca podał, iż stawki osobowe, jakie powód zapłacił Zakładowi Usług (...) za prace na jego prywatnej posesji rażąco odbiegają od stawek rynkowych. Jako przykład strona pozwana wskazała, iż za układanie kostki Dyrektor zapłacił pracownikom stawkę 22 zł/m² i stawka ta obejmowała całość prac, natomiast koszt ułożenia kostki przez firmę zewnętrzną w taki samy zakres wynosiłby około 80 zł/m² plus dodatkowo za ułożenie krawężni czy obrzeży liczona jest cena od 1 sztuki krawężnika lub 1 metra bieżącego krawężni w cenie najczęściej równiej cenie położenia 1 m² kostki. Nadto w rozliczeniach prac wykonywanych na posesji Dyrektora (...) w ogóle brak jest pozycji robocizny za ułożenie krawężni czy obrzeży. Dalej strona pozwana wskazała, że powód wykorzystywał samochód S. (...) będący własnością (...) do przewozu kostki brukowej na swoją prywatną posesję, za co płacił kwotę 2,80 zł za kilometr,

tymczasem w/w stawka nie obejmowała wszystkich kosztów ponoszonych przez (...), w tym przede wszystkim kosztów pracy.

Następnie strona pozwana wskazała, iż zgodnie z brzmieniem § ust. 1 lit. i Statutu (...), prowadzenie prac budowlanych na posesji prywatnej powoda wymagało uzyskania zgody Wójta Gminy K., tymczasem w dokumentacji nie znajduje się żaden dokument, w którym Wójt Gminy udzieliłby powodowi takiej zgody.

W dalszej części uzasadnienia strona pozwana odniosła się do działalności A. K., która w jej ocenie była działaniem na szkodę zakładu pracy, cechowała się brakiem należytej ochrony mienia zakładu pracy i jako taka była działalnością szkodliwą wobec pracodawcy. Na uzasadnienie w/w okoliczności strona pozwana wskazała, iż w (...)u nie były prowadzone rejestry dotyczące pracy pracowników poza siedzibą (...) w godzinach pracy, nie był prowadzony rejestr awarii na obiektach Stacji (...) (dalej SUW) oraz na innych obiektach zakładu, a ponadto nie odnotowywano zgłaszanych do Dyrektora awarii. Strona pozwana podała, iż pracownicy (...), którzy dysponowali zaliczkami, samodzielnie zlecali remonty, co powodowało, iż pod kierownictwem powoda (...) płacił wysokie koszty za naprawy sprzętu i wyposażenia, a awarii na SUW było usuwanych od kilku do kilkunastu w miesiącu. W tym miejscu strona pozwana podkreśliła, że po objęciu stanowiska Dyrektora (...) przez M. C. i wprowadzeniu zasady uprzedniego zgłaszania awarii i uzyskania zgody Dyrektora na jej usunięcie, liczba takich awarii spadła do zera.

Dalej strona pozwana podniosła, iż audytor zwrócił uwagę na okoliczność, iż w większości umów na dostawy, usługi, roboty budowlane są zawarte zapisy o naliczaniu odsetek lub kar za nieterminowe lub niewłaściwe zrealizowanie umowy, co stanowi jawne działanie na szkodę (...) oraz wskazuje na brak należytego dbania o dobro zakładu pracy. Tymczasem brakuje takich zapisów w umowach cywilno-prawnych zawieranych przez (...), np. w umowie o dzieło nr 1/12/2011 z dnia 07 grudnia 2011 r., umowie o dzieło z dnia 17 października 2013 r., umowie o dzieło z dnia 14 maja 2012 r., umowie zlecenia z dnia 02 maja 2012 r.

Kolejno strona pozwana podała, że powód niezgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zatrudnił T. K. oraz K. S., gdyż w/w osoby posiadające wykształcenie średnie zostały zatrudnione na stanowiskach, na których powinny zostać zatrudnione osoby legitymujące się wykształceniem wyższym lub średnim i tytułem mistrza – żadna z tych osób nie posiada wymaganych kwalifikacji.

Następnie wskazała na okoliczność, iż w (...) zostały zniszczone książki eksploatacji SUW, w których znajdowały się m.in. odczyty miesięczne i roczne wody i energii elektrycznej, rejestr awarii, wykonanych napraw, wymiany części. Odczyty wyprodukowanej wody i wody podanej do sieci wg stanu na dany dzień konkretnego roku stanowią inwentaryzację wody, za którą Gmina płaci opłaty środowiskowe. Nadto wskazała, że opłaty środowiskowe są uiszczane przez (...) na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...), a zużycia wody podlegają inwentaryzacji. W związku z ww. okolicznościami strona pozwana podniosła, że K. Eksploatacyjne SUW są dokumentami źródłowymi do faktur, a ich zniszczenie jest niezgodne z Ustawą o rachunkowości oraz z Instrukcją ochrony danych w (...), opracowaną na podstawie Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r..

Kolejno strona pozwana podała, że w trakcie audytu przeprowadzono wrywkowe sprawdzenie stanu magazynu z kartotekami na dzień 12 lutego 2015 r. i stwierdzono liczne nieprawidłowości związane m.in. z różnicami pomiędzy stanem faktycznym, a stanem wynikającym z kartotek, brak oznaczeń rodzajowych na około 30 % materiałów w magazynie oraz błędne prowadzenie kartoteki, które powinny być prowadzone ilościowo-wartościowo, a były prowadzone tylko ilościowo, co uniemożliwia uzgodnienie salda na koncie 310. Dalej strona pozwana wskazała, iż na stan magazynowy nie została wprowadzona większość materiałów eksploatacyjnych mających zastosowanie do sieci kanalizacji wodnej, dla Stacji (...) – nowe wodomierze i inne akcesoria stosowane przy awariach sieci wodociągowej. Jako przykład strona pozwana wskazała, iż nie zostały wprowadzone na stan magazynowy wodomierze z faktury (...) – 9 sztuk wodomierzy i 40 szt. uszczelek (w opisie na fakturze wskazano koszt usług zleconych, bez wskazania miejsc, terminu realizacji, rejestru w którym byłyby widoczne prace zlecone), wodomierze hybrydowe Franco fra (...) w liczbie 30 szt., kołnierz stalowy płaski z faktury VAT (...) w liczbie 20 szt. dysza wielkogabarytowa z faktury (...) w liczbie 7 szt.

Ponadto strona pozwana zarzuciła, iż odpowiedzialnym za magazyn był starszy majster K. S., który w trakcie audytu wskazał, że nowe wodomierze nie zostały zakupione, tylko wodomierze po naprawie zostały wydane konserwatorom celem wymiany, co jest niezgodne ze stanem faktycznym, albowiem w/w wodomierze były zakupione jako nowe w 2014 r. i nie zostały wprowadzone na kartotekę. Dodatkowo w trakcie wizji w magazynie audytor zauważyły wysypane kamienie brukowe eko pod budowę oraz hałdę soli z piachem, które - jak się okazało - również nie zostały w sposób prawidłowy zaewidencjonowane. W tym miejscu strona pozwana zauważyła, że w aktach osobowych K. S. jest dokument świadczący o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie. Strona pozwana podniosła, iż nie objęcie inwentaryzacją materiałów na składzie, tj. soli, piachu, kostki brukowej, świadczy o przeprowadzaniu inwentaryzacji w sposób niezgodny z ustawą o rachunkowości, z której wynika, że wszystkie materiały na składzie powinny być zinwentaryzowane, a ich stany uzgodnione z księgami rachunkowymi, za materiały odpowiada magazynier, który w przypadku braku materiałów na kartotekach powinien takie kartoteki uzupełnić. Strona pozwana zauważyła dalej, że w (...) funkcjonuje Zarządzenie wewnętrzne nr (...) Dyrektora (...) z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie wdrożenia instrukcji magazynowej, zgodnie z którym przyjmowanie materiałów odbywa się na podstawie dowodu MP, na którym widoczne są zapisy ilości i wartości. Jednakże w jej ocenie magazynier nie przestrzegał w/w zasad, gdyż prowadził tylko ewidencję jakościową bez możliwości identyfikacji dowodu zakupu, tzn. faktury na podstawie której materiał przyjęto. Zaś za całość tych prac odpowiadał powód jako dyrektor.

Kończąc, strona pozwana wskazała, że audyt potwierdził również brak kontroli kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych, co wskazuje na ogólny bałagan w (...).

W piśmie procesowym datowanym na dzień 11 lipca 2015r. powód ostatecznie sprecyzował treść pozwu wskazując, iż podtrzymuje powództwo w całości i dodatkowo wnosi o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych (k. 102-107).

Powód zarzucił, iż strona pozwana nie udzieliła odpowiedzi na pozew w terminie, o którym mowa w art. 207 § 2 k.p.c., a nadto, iż nigdy w żaden sposób nie wykorzystywał stanowiska służbowego do swoich prywatnych celów.

Uzasadniając swoje stanowisko powód podał, że zlecił pracownikom strony pozwanej wyłożenie kostki brukowej na jego posesji w D., o powierzchni 480 m², za co strona pozwana wystawiła mu fakturę na łączną sumę 40.859,83 zł, obejmującą należności za materiały - kostkę brukową, ekopodbudowę, obrzeże betonowe, krawężniki w kwocie 20.484,88 zł; usługi transportowe i sprzętowe – samochód ciężarowy, ciągnik, koparka w łącznej kwocie 7.386,15 zł i robociznę w kwocie 12.988,80 zł. Powód wskazał, że wystawione przez stronę pozwaną faktury zostały niezwłocznie uregulowane, przy czym faktura VAT (...) jest refakturą za ekopodbudowę, za którą zapłacił pracownik strony pozwanej M. K. pieniędzmi otrzymanymi od powoda. W związku z powyższym powód podniósł, iż całkowity koszt robót wynosi 40.859,83 zł, co w relacji do 480 m² powierzchni parkingu, daje kwotę 85,12 zł za 1 m² powierzchni. Dodatkowo powód zaznaczył, że nie zlecał stronie pozwanej ułożenia krawężni i obrzeży, które wykonywał systemem gospodarczym oraz że żaden przepis prawa, ani też żadna z zasad współżycia społecznego nie zabrania Dyrektorowi zlecenia wykonania robót na jego potrzeby firmie, którą kieruje.

Dalej powód odniósł się do zarzutu nie doliczenia marży do kosztów zakupu materiałów i przewozu tych materiałów do jego miejsca zamieszkania, wskazując, iż kalkulowanie kosztów nie należy do obowiązków powoda lecz do Głównego Księgowego i Kierownika D. (...) Technologicznego. Dodatkowo powód podkreślił, że strona pozwana jako zakład budżetowy świadczyła usługi brukarskie od czasu, gdy jego Dyrektorami byli Z. K. i J. K., natomiast powód kontynuował działalność w tym zakresie z dużymi sukcesami i miał na prowadzenie tej działalności ustną zgodę Wójta Gminy K., któremu zależało, aby pozwana osiągała jak największy przychód z działalności gospodarczej. Kolejno powód wskazał, iż strona pozwana kupowała materiały brukarskie pod konkretne zamówienia i nie doliczała marży, gdyż nie jest jednostką handlową sprzedającą towary zakupione w hurtowniach zewnętrznym odbiorcom, a co za tym idzie naliczanie marży nie jest obowiązkowe. Do materiałów doliczano koszty zakupu, jeżeli takie występowały, ale w przypadku kostki brukowej takich kosztów nie było. Powód podniósł, iż zlecający usługę brukarską płacił za kostkę brukową, jej transport i robociznę, co w jego przypadku wyniosło 85,12 zł/m², natomiast w odpowiedzi na pozew

strona pozwana podała, że zlecenie ułożenia kostki firmie zewnętrznej kosztowałoby około 80 zł /m², w związku z czym powód zapłacił odpowiednio.

Dalej powód podniósł, iż zarzut zniszczenia dokumentacji eksploatacji obiektów jest nieprawdziwy, niekonkretny i gołosłowny, albowiem strona pozwana nie wskazała, w jaki to sposób powód dopuścił do zniszczenia tych dokumentów, ani nie przedstawiła dowodów na okoliczność dopuszczenia przez powoda do niszczenia dokumentów. Powód podał, iż nie jest mu nic wiadome, aby do zniszczenia tej dokumentacji doszło w okresie do dnia 21 grudnia 2014r., oraz że dokumentacja eksploatacji obiektów nie występuje w instrukcji obiegu dokumentów strony pozwanej i nie jest dokumentem źródłowym w rozumieniu przepisów o rachunkowości.

Następnie powód odniósł się do rozliczenia pracy pracowników, którzy wykonywali różnego rodzaju zlecenia poza siedzibą strony pozwanej, wskazując, iż rozliczanie pracy w/w pracowników nie należało do jego kompetencji lecz do bezpośrednio przełożonych tych pracowników. Powód podał, że zgodnie z regulaminem pracy pracownicy pracowali w godzinach od 07:00 do 15:00 i mieli obowiązek zgłosić się do pracy podpisując listę obecności, natomiast nie było obowiązku szczegółowego rejestrowania czynności wykonywanych przez nich zarówno w siedzibie jak i poza siedzibą pozwanego.

Kolejno powód ponownie podkreślił, że nie było obowiązki rejestracji awarii i prac wykonywanych u strony pozwanej, bowiem zgłoszenie awarii przyjmował sekretariat oraz wskazani pracownicy działu techniczno-technologicznego i awarię usuwało się kupując, w zasadzie na bieżąco, niezbędne części zamienne i na fakturze zakupu zapisywało się dane dotyczące usunięcia awarii. Dodatkowo wskazał, że kontrola kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych nie należała do obowiązków powoda lecz do Kierownika działu techniczno-technologicznego T. K. oraz że przypadki zakupu paliwa do agregatów prądotwórczych były sporadyczne. Podniósł także, iż zarzut braku sprawowania nadzoru nad gospodarką magazynową jest niekonkretny, albowiem strona pozwana nie wskazała jakich zaniechań dopuścił się powód oraz co istotne, sprawowanie nadzoru polegało na zarządzaniu corocznej inwentaryzacji, które były przeprowadzane komisyjnie i nigdy nie wykazywały żadnych nadużyć. W tym miejscu powód podał, że był wielokrotnie nagradzany przez Wójta Gminy K. i nigdy nie był karany.

Z kolei zarzuty braku przestrzegania Regulaminu Pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku oraz nieprzestrzegania przez niego przepisów prawa wewnętrznego przez zatrudnianie pracowników na stanowiskach bez wymaganych kwalifikacji i wykształcenia są niekonkretne, gdyż nie wynika z nich kiedy, gdzie, w jaki sposób powód dopuścił się takiego naruszenia oraz kogo i na jakich stanowiskach zatrudnił niezgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Odnosząc się do kwestii zatrudnienia osób wskazanych przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew, tj. T. K. i K. S., powód podniósł, iż w/w zarzut nie jest zgodny z prawdą, gdyż te osoby zostały zatrudnione przez poprzedniego Dyrektora i co istotniejsze, do jakości świadczonej przez w/w osoby pracy nie było żadnych zastrzeżeń. Powód następnie podał, że T. K. na stanowisku kierownika działu techniczno-technologicznego pracował faktycznie od dnia 01 kwietnia 2004 r., pomimo formalnego zatrudnienia go w okresie od dnia 01 stycznia 2004 r. do dnia 31 maja 2007 r. w charakterze kierownika zakładu i specjalisty do spraw wodociągowych. Powyższa okoliczność spowodowana była tym, że T. K., w chwili kiedy został radnym Gminy K. nie mógł być zatrudniony jako kierownik zakładu w związku z czym za jego zgodą został zatrudniony jako specjalista ds. wodociągowych, a po upływie kadencji powrócił na poprzednio pełnione faktycznie stanowisko kierownika działu techniczno-technologicznego. Nadto powód wskazał, iż K. S. od 2002 r. jest radnym Gminy K. i bez zgody Rady Gminy K. nie była możliwa zmiana warunków pracy na jego niekorzyść. Zaznaczył, iż nawet gdyby jemu przypisać awansowanie T. K. i K. S. na stanowiska, to jednak nie ma podstaw do przyjęcia, że powyższa okoliczność stanowi ciężkie naruszenie obowiązków, a to z uwagi na to, że w/w osoby były długoletnimi pracownikami strony pozwanej, do których pracy nikt nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń i posiadali wysokie kwalifikacje zawodowe.

Dalej powód wskazał, że nie rozliczał osobiście kosztów pracy pracowników strony pozwanej, którzy wykonywali zleczone przez niego usługi, gdyż sporządzał on wyłącznie odręczne adnotacje, które dotyczyły tylko rzeczywistej ilości czasu pracy ludzi i sprzętu oraz ilości przejechanych kilometrów, a następnie dane te były weryfikowane

przez Głównego Księgowego, który wystawiał fakturę. Powód zaznaczył, że (...) był używany głównie na potrzeby wewnętrzne strony pozwanej i cena 2,80 zł za 1 km łącznie z pracą kierowcy była skonsultowana z firmami transportowymi działającymi na terenie powiatu (...) i nie była zaniżona.

Odnosząc się do zarzutu braku zapisu w umowach o naliczaniu odsetek i kar za nieterminowe lub niewłaściwe zrealizowanie umów na dostawy usługi roboty budowlane powód wskazał, iż zarzut ten jest przede wszystkim nieudokumentowany. Nadto w ocenie powoda nie istniał żaden obowiązek zawierania takich zapisów w umowach i co istotniejsze brak zapisów o karach umownych nie pozbawia możliwości dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych. W tym miejscu powód podniósł, iż strona pozwana nie wykazała, że z tego tytułu podniosła jakąkolwiek szkodę.

Kolejno powód podał, że prowadził podręczny magazyn na potrzeby prowadzonego przez T. K. działu techniczno-technologicznego i nie zatrudniał etatowego magazyniera, gdyż obowiązki magazyniera pełnił starszy majster K. S.. Co istotne, ewidencję wodomierzy zapisaną na komputerze, w oparciu o protokoły wymiany prowadziła w (...) J. S. i wodomierze kupowano, gdy zachodziła potrzeba ich wymiany i niezwłocznie montowano.

Ponadto powód podniósł, iż kamienie brukowe usypane w przyzme zakupiła Gmina K. okazyjne na budowę ścieżki w parku pomiędzy W. i K. i poproszono powoda jako Dyrektora zakładu o przetrzymanie kamieni brukowych przez kilka miesięcy na terenie (...), aby nie została rozkradziona. Jednocześnie powód wskazał, iż z uwagi na okoliczność, że zrezygnowano z budowy ścieżki, kamienie pozostały nadal na terenie (...). Powód podniósł, że w/w okoliczność potwierdza faktura zakupu kamieni brukowych, która znajduje się w posiadaniu Urzędu Gminy w K.. Dalej powód wskazał, że sól z piaskiem, która pozostała na terenie zakładu nie została zużyta z powodu bezśnieżnej zimy, natomiast jej wartość została zaksięgowana w koszty.

Kończąc powód podniósł, że w/w zarzutu nie mogą być konkretyzacją ogólnie wskazanych przyczyn w oświadczeniu strony pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę, gdyż nie były one mu wcześniej znane. Powód zarzucił, iż strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie wskazywanych przez siebie okoliczności, w tym nie złożyła wniosku o przeprowadzenie dowodu z audytu, na który tak często się powołuje. Powód podniósł, że Wójt Gminy K. A. B., w wywiadzie udzielonym lokalnemu tygodnikowi „Głos M.": nr 51 z dnia 17 grudnia 2014 r. oświadczył, że nie wyobraża sobie przyszłej współpracy z powodem, gdyż powód uczestniczył w kampanii wyborczej i podpisał kłamliwą ulotkę” i w jego ocenie to właśnie w/w okoliczność stanowi rzeczywistą przyczynę rozwiązania z nim umowy o pracę.

We wskazanym powyżej piśmie procesowym z dnia 11 lipca 2015r. (k. 102-107) powód zarzucił również, iż Wójt Gminy K. nie jest uprawniony do reprezentowania strony pozwanej w przedmiotowej sprawie, a to wobec tego, że strona pozwana jest jednostką organizacyjną Gminy K. posiadającą zdolność sądową i procesową w rozumieniu art. 64 § 1¹ i 65 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p. w związku z czym organem uprawnionym, zgodnie z art. 67 § 1 k.p.c. w zw. z § 4 ust. 1 i § 6 ust. 1,2 i 7 Statutu strony pozwanej, do kierowania, reprezentowania oraz nawiązywania i rozwiązywania stosunków pracy z pracownikami jest Dyrektor (...).

W piśmie procesowym datowanym na dzień 17 sierpnia 2015 r. pełnomocnik strony pozwanej wskazał, iż zgodnie z treścią art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, to Wójt Gminy K. posiadał kompetencje do udzielenia pełnomocnictwa procesowego, sporządzenia, podpisania i wniesienia do Sądu odpowiedzi na pozew w stosunku do byłego Dyrektora Zakładu Usług (...). W związku z powyższym w ocenie pełnomocnika pozwanego działanie Wójta było prawidłowe i zgodne z prawem, albowiem kierownik strony pozwanej, który może dokonać czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w stosunku do podległych sobie pracowników, jednocześnie nie może wykonywać tych czynności wobec byłego kierownika tej jednostki (k. 141-146).

Niemniej jednak z ostrożności procesowej pełnomocnik strony pozwanej w załączniku do tego pisma (k.147-148) przedłożył dodatkowe pełnomocnictwo ogólne udzielone mu przez Dyrektora Zakładu Usług (...) do reprezentowania (...) K. w postępowaniu przed Sądami powszechnymi we wszystkich instancjach oraz oświadczenie Dyrektora (...) o potwierdzeniu dotychczasowych czynności dokonanych w sprawie, w którym Dyrektor (...) podkreślił, że

pełnomocnictwo dotychczas udzielone przez Wójta Gminy K. oraz wszelkie podjęte w niniejszej sprawie czynności w świetle prawa pozostają w mocy.

W dalszej części pisma procesowego strona pozwana odniosła się do twierdzeń powoda zawartych w piśmie procesowym datowanym na dzień 11 lipca 2015 r., wskazując m.in., że kwota 85,12 zł za 1 m² brutto, którą wskazuje powód obejmuje usługi sprzętowe, materiały i robociznę, tymczasem w/w kwota powinna obejmować wyłącznie koszty samej robocizny. Celem potwierdzenia powyższej okoliczności jako przykład strona pozwana wskazała, że faktura VAT nr (...) z dnia 01 lipca 2011 r. wystawiona przez (...) na rzecz AUTO BLASK R. Z., opiewa na kwotę 83 zł za 1 m² netto, jako cenę za robociznę polegającą na ułożeniu 216 m² kostki brukowej. Dla porównania strona pozwana podała, że powód okazał w załącznikach swojego pisma fakturę VAT nr (...) wystawioną przez (...) K. na swoją rzecz, obejmującą koszty za robocizny w kwocie netto 22 zł za 1 m² powierzchni. W ocenie strony pozwanej powyższe niewątpliwie świadczy o tym, że powód wykorzystywał swoje stanowisko służbowe dla swoich prywatnych celów i działał na szkodę zakładu pracy.

Dalej strona pozwana podała, że zgodnie z § 4 Statutu (...) Dyrektor osobiście kieruje pracą zakładu, w związku z czym obarczanie odpowiedzialnością głównego księgowego i kierowników zakładu nie znajduje podstaw. Kolejno strona pozwana podała, iż koszty napraw elektrycznych urządzeń sieci wodno-kanalizacyjnej to kwota netto 56 tysięcy zł. rocznie, co niewątpliwie świadczy o tym, iż ustne dokonywanie rozliczeń awarii na tak wysokie kwoty stanowiło działanie na szkodę (...). Następnie strona pozwana wskazała, iż wbrew twierdzeniom powoda, ostatnia sól i pasek zostały zakupione w 2013 r., jednakże w/w materiałów nie przyjęto na stan magazynowy, niemniej jednak K. S. zafakturował przygotowanie piasku i soli w cenie 85 zł/tona, pomimo tego, że faktycznie nie wiedział ile poszczególnego materiału znajduje się w dyspozycji ZUS.

Następnie strona pozwana podała, że powód w dniu 01 lipca 2007 r. zmienił kategorię zaszeregowania dwóm pracownikom, tj. T. K. i K. S., z X kategorii na XVI i zatrudniając T. K. na stanowisku Kierownika działu techniczno-technologicznego, natomiast K. S. na stanowisko Starszego Majstra. Dalej strona pozwana podniosła, iż powód został nagrodzony przez Wójta M. D. za osiągnięcia w dziedzinie kultury i że nagrody te były wynikiem popierania rządów M. D..

Kończąc strona pozwana wskazała, że na polecenie powoda pracownicy (...) w godzinach pracy roznosili ulotki Komitetu Wyborczego M. D., w których przedstawiono fałszywe informacje na temat zmian, jakie jakoby chciał wprowadzić przeciwnik polityczny M. A. B., aktualny Wójt Gminy.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana Zakład Usług (...) z siedzibą w W. (zwana dalej (...)) jest zakładem budżetowym Gminy K. zajmującym się świadczeniem usług komunalnych w zakresie m.in. uzdatniania wody, zaopatrzenia w wodę odbiorców komunalnych, prac drogowych, usług transportowych i innych prac zleconych przez Wójta Gminy. Gospodarka finansowa zakładu prowadzona jest w oparciu o ustawę o finansach publicznych i ustawę o rachunkowości, z uwzględnieniem specyfiki zakładu budżetowego. W związku z powyższym pracownicy zakładu uczestniczący w zarządzaniu wydzielonym mieniem stanowiącym część mienia komunalnego, zobowiązani są do zachowania szczególnej staranności przy wykonywaniu zarządu, zgodnie z przeznaczeniem tego mienia i jego ochroną.

Dowód: - Statut Zakładu Usług (...) w K., k. 55-59

- Uchwała nr XXXI/218/05 Rady Gminy K. z dnia 29 grudnia 2005 r., k. 55-59

Powód A. K. od dnia 01 marca 2004 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, w Gminnym Ośrodku (...) w B., na stanowisku Dyrektora.

Zarządzeniem nr (...) z dnia 30 września 2004r. ówczesny Wójt Gminy K. - M. D., z dniem 01 października 2004 r. powołał powoda na stanowisko Dyrektora Gminnego Zespołu (...) w B. na czas nieokreślony.

W dniu 18 kwietnia 2006 r. Wójt Gminy K. na podstawie umowy o pracę na czas określony powierzył powodowi stanowisko Dyrektora Zakładu Usług (...) w W., aż do momentu rozstrzygnięcia konkursu na w/w stanowisko. W związku z powyższym na okres od dnia 18 kwietnia 2006 r. do czasu wyłonienia w drodze konkursu nowego dyrektora Zakładu Usług (...) został powodowi udzielony urlop bezpłatny na stanowisku Dyrektora Gminnego Zespołu (...) w B..

Zarządzeniem nr (...) z dnia 29 marca 2007 r. Wójt Gminy K. odwołał powoda z dniem 31 marca 2007 r. ze stanowiska Dyrektora Gminnego Zespołu (...) w B..

W dniu 01 lipca 2007 r. Wójt Gminy K. M. D. i powód zawarli umowę o pracę na czas nieokreślony, na mocy której powód miał świadczyć pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku p.o. Dyrektora Zakładu Usług (...) w K..

Zarządzeniem nr 49/08/ (...) z dnia 26 sierpnia 2008 r. Wójt Gminy K. z dniem 02 sierpnia 2008 r. powołał powoda na stanowisko Dyrektora Zakładu Usług (...) w W. na czas nieokreślony.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 01 marca 2004 r.,

- Zarządzenie nr (...) z dnia 30 września 2004 r.,

- umowa o pracę z dnia 18 kwietnia 2006 r.,

- Zarządzeniem nr (...) z dnia 29 marca 2007 r.,

- umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 01 lipca 2007 r.,

- Zarządzeniem nr 49/08/ (...) z dnia 26 sierpnia 2008 r.,

-w aktach osobowych powoda;

- świadectwo pracy powoda, k. 5

W Zakładzie Usług (...) od roku 2005 funkcjonuje Regulamin Organizacyjny. Zgodnie z w/w regulaminem – zakładem pracy kieruje Dyrektor, który reprezentuje go na zewnątrz. Dyrektor posiada uprawnienia do samodzielnego podejmowania decyzji w zakresie działalności (...) i ponosi za w/w decyzje odpowiedzialność. Nadto zobligowany jest do realizacji uchwał Rady Gminy, Wójta Gminy oraz odpowiada za ich wykonanie przed Wójtem Gminy.

W strukturze zakładu istniały dwa pionery organizacyjne, tj. pion techniczno-technologiczny, za który odpowiedzialny był Kierownik działu techniczno-technologicznego - T. K. oraz pion administracyjno-ekonomiczny, na którego czele stał Główny Księgowy - J. Ł..

Zarówno Główny Księgowy jak i Kierownik działu techniczno-technologicznego podlegali bezpośrednio Dyrektorowi zakładu.

Zgodnie z w/w Regulaminem powód świadczący pracę na stanowisku Dyrektora zakładu zobowiązany był do:

- 1) występowania do Wójta Gminy z wnioskami o inwestycje i remonty kapitalne dbając o rozwój zakładu zgodnie z programami rozbudowy i potrzebami w tym zakresie,
- 2) opracowywania rocznych planów działania oraz budżetu przedkładania tych dokumentów do zatwierdzenia Wójtowi Gminy,
- 3) prowadzenia działalności zakładu w oparciu o zatwierdzony plan i budżet,

- 4) ustalenia kierunków doskonalenia zarządzania i organizacji zakładu oraz polityki kadrowej,
- 5) nadzorowania realizacji zadań wynikających z ustaw o powszechnym obowiązku obrony państwa,
- 6) nadzorowania pracy komórek organizacyjnych zakładu,
- 7) inne zadania wynikające ze statutu zakładu.

Dyrektor zakładu ponosił odpowiedzialność za:

1) całokształt działalności (...), a w szczególności za:

- realizację podstawowych zadań zakładu,
- wyniki finansowe i wykonywanie zadań planowanych,
- działanie zakładu zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa,
- organizację właściwego nadzoru i kontroli oraz przestrzeganie zasad jednoosobowego kierownictwa,

2) w zakresie spraw administracyjno-prawnych, za:

- właściwe ustalenie struktury organizacyjnej oraz zakresu czynności pracowników,
- wydawanie przepisów wewnętrznych, regulaminów, instrukcji regulujących pracę zakładu,
- załatwianie wniosków, skarg i reklamacji,

3) w zakresie spraw pracowniczych za:

- właściwą politykę personalną i płacową oraz politykę kar i nagród,
- plany i zasady działalności socjalnej oraz warunki pracy.

Ponadto zgodnie z rozdziałem VII Regulaminu Organizacyjnego (...) za dopilnowanie wykonywania postanowień zawartych w w/w regulaminie odpowiedzialni są: Dyrektor zakładu i (...) działu techniczno-technologicznego w zakresie swoich kompetencji i obowiązków.

Bezpośredni nadzór nad zakładem sprawuje Wójt Gminy K..

Dowód: - Zarządzenie Wewnętrzne nr (...) Dyrektora (...), k. 47

- Regulamin Organizacyjny (...), k. 48-54

- Uchwała nr XXXI/218/05 Rady Gminy K. z dnia 29 grudnia 2005 r., k. 55-59

- zeznania świadka E. G., k. 354

- zeznania świadka A. B., k. 352

Organizację i porządek w procesie pracy oraz związane z tym prawa i obowiązki pracodawcy i pracowników, reguluje Regulamin Pracy (...), który został wprowadzony do zakładu przez A. K. w dniu 17 października 2014 r.

Nadto w (...) obowiązywał Regulamin Wynagrodzenia, który m.in. określał szczegółowe wymagania kwalifikacyjne w zakresie wykształcenia i stażu pracy dla kierowniczych stanowisk urzędniczych i stanowisk urzędniczych. Zgodnie z załącznikiem nr 3 do w/w Regulaminu osoba świadcząca pracę na stanowisku Kierownika działu techniczno-

technologicznych powinna posiadać wykształcenie wyższe oraz 5 letni staż pracy, natomiast osoba świadcząca pracę na stanowisku Starszego Majstra powinna posiadać wykształcenie wyższe bądź średnie i tytuł mistrza oraz 3 letni staż pracy w przypadku posiadania wykształcenia wyższego bądź 5 letni staż pracy w przypadku posiadania wykształcenia średniego i tytułu mistrza. Dodatkowo zgodnie z w/w Regulaminem, Kierownik działu techniczno-technologicznych przypisany był do XII kategorii zaszerogowania, natomiast Starszy Majster do X kategorii zaszerogowania.

Ponadto zgodnie z aneksem nr (...) do Regulaminu W., pracownikom (...) przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny wg kategorii zaszerogowania przewidzianego dla określonego stanowiska pracy i dodatek za wieloletnią pracę.

Dowód: - Zarządzenie nr 1/09 Dyrektora Zakładu Usług (...) z dnia 15 czerwca 2009 r. w sprawie Regulaminu Wynagrodzenia, k. 60-68

- Aneks nr (...) do Regulaminu Wynagrodzenia pracowników (...), k. 69

- Zarządzenie nr (...) z dnia 17 października 2014 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu Pracy Zakładu Usług (...), k. 30-46

W (...) funkcjonowało Zarządzenie wewnętrzne nr (...) Dyrektora Zakładu Usług (...) z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie wdrożenia tzw. „Instrukcji magazynowej”. Zgodnie z w/w instrukcją w obrocie magazynowym (...) K. obowiązywała następująca dokumentacja magazynowa: przyjęcia materiałów (wzór MP), zwrotu materiałów (wzór ZW), wydania materiałów (wzór MW), kartoteka magazynowa, wywieszka magazynowa.

W treści instrukcji zawarto informację, że podane wzory nie mogą być samowolnie zastępowane innymi dokumentami, jak również niedopuszczalne jest upraszczanie dokumentacji magazynowej tzn. rezygnowanie ze sporządzenia jakiegokolwiek z wymienionych wzorów dokumentów. Nadto wskazano, że dowody magazynowe, tj. MP, ZW, MW są drukami ścisłego zarachowania i podlegają ewidencji w rejestrze druków ścisłego zarachowania, są odpowiednio ponumerowane, wydawane za pokwitowaniem.

Zgodnie z w/w instrukcją, dowód MP służył do potwierdzenia przyjęcia materiałów do magazynów i był wystawiany bezpośrednio po odbiorze materiałów, dowód ZW służył do każdorazowego udokumentowania zwrotu do magazynów zbędnych w stacji obsługi materiałów, dowód MW służył do udokumentowania wydania towarów na zewnątrz jak również na stacje obsługi, natomiast wywieszka magazynowa służyła do bieżącego informowania o stanie i przeznaczeniu poszczególnych grup materiałowych, w związku z czym każdy asortyment musiał mieć swoją wywieszkę. Ponadto w obrocie magazynowym obowiązywała kartoteka magazynowa, która służyła do ewidencjonowania stanu ilościowego wg cen jednostkowych materiałów przechowywanych w magazynie i osobno była prowadzona dla materiałów nowych oraz osobno dla materiałów i części pełnowartościowych po naprawie lub regeneracji. Dodatkowo kartoteki magazynowe musiały zostać uzgodnione z ewidencją księgową na koniec każdego miesiąca.

Z treści instrukcji wynikało ponadto, iż dokumenty MP, ZW, MW wystawia magazynier w odpowiedniej ilości egzemplarzy, które następnie powinny zostać zatwierdzone przez Kierownika (...) K.. Nadto prowadzenie kartoteki magazynowej również należało do obowiązków magazyniera.

W postanowieniach końcowych w/w Instrukcji ustalono, że w razie nie przestrzegania postanowień niniejszej instrukcji, względnie wydanych w oparciu o nią uzupełniających zarządzeń wewnętrznych, będą stosowane sankcje służbowe.

Dowód: - zarządzenie wewnętrzne nr (...) z dnia 20 stycznia 2005 r., k. 70-73

Powód A. K. funkcję Dyrektora sprawował faktycznie w okresie od dnia 18 kwietnia 2006 r. do dnia 22 grudnia 2014 r., gdyż od dnia 22 grudnia 2014 r. do dnia rozwiązania stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym przebywał na zwolnieniu lekarskim.

W w/w okresie powód awansował pracownika T. K. na stanowisko Kierownika działu techniczno-technologicznego oraz pracownika K. S. (kuzyn powoda) na stanowisko Starszego Majstra. Zmiana warunków umów o pracę powyższych osób odbyła się wbrew obowiązującej u strony pozwanej procedurze, gdyż zarówno T. K. jak i K. S. nie posiadali odpowiedniego wykształcenia jak i kwalifikacji do pełnienia w/w funkcji. T. K. posiadał bowiem wykształcenie średnie, natomiast K. S. nie posiadał tytułu mistrza.

W związku z powyższym, w Zakładzie Usług (...) z siedzibą w W. na najważniejszych stanowiskach - gdyż kierowniczych - zatrudnieni byli: Dyrektor - powód A. K., Kierownik działu techniczno-technologicznego - T. K. oraz Starszy Majster K. S.. Ponadto zatrudniano Majstra i Konserwatorów.

Obecnie, po objęciu stanowiska dyrektora przez M. C., nowy dyrektor zlikwidował stanowiska kierownicze: kierownika działu techniczno-technologicznego i starszego majstra. Aktualnie, oprócz dyrektora w (...) zatrudnieni są: Majster i Konserwatorzy.

Dowód: - zwolnienia lekarskie od dnia 22 grudnia 2014 r. do dnia 14 kwietnia 2015 r., k. 8-9v,

- zeznania świadka H. B., k. 353

- zeznania świadka K. S., k. 167

- zeznania świadka T. K., k. 166

- zeznania świadka E. G., k. 354

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej dyrektora M. C.: k.368.

Zgodnie z zakresem obowiązków i przyjętą odpowiedzialnością materialną, funkcję magazyniera w zakładzie pracy pełnił Starszy Majster K. S.. K. S. prowadził kartotekę magazynową wbrew obowiązującej procedurze wewnętrznej określonej w „Instrukcji magazynowej”. W kartotece zawierał bowiem jedynie informację dotyczącą stanu ilościowego magazynu, a nie jak wynikało z instrukcji wg stanu ilościowego oraz wg cen jednostkowych materiałów przechowywanych w magazynie. W większości materiały znajdujące się w magazynie nie były opatrzone wywieszka magazynową, której brak uniemożliwiał kontrolę stanu magazynu. Nadto pomimo obowiązku wystawienia dokumentu MP mającego na celu potwierdzenie przyjęcia zakupionych materiałów K. S. nie zaewidencjonował zakupionej w sierpniu 2013 r. soli na kwotę 7.291,44 zł i piasku na kwotę 9.840,00 zł. Praktyką stosowaną w zakładzie było bowiem wpisywanie zakupu danego materiału jedynie w koszty, co czynił Główny Księgowy J. Ł..

Zgodnie zaś z w/w Regulaminem Organizacyjnym, do obowiązków powoda należało nadzorowanie pracy komórek organizacyjnych zakładu, a ponadto to powód jako dyrektor zakładu ponosił odpowiedzialność za działanie zakładu zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz organizację właściwego nadzoru i kontroli oraz przestrzeganie zasad jednoosobowego kierownictwa.

Dowód: - faktura VAT zakupu soli nr (...), k. 151

- faktura VAT zakupu piasku nr (...), k. 153

- zeznania świadka J. Ł., k. 167

- zeznania świadka A. B., k. 352

- zeznania świadka E. G., k. 354

Na terenie Zakładu Usług (...) w K. funkcjonowały Stacje (...), które miały za zadanie uzdatnianie wód gruntowych.

Celem kontroli stanu zużycia wody, prognozy przyszłych awarii oraz z uwagi na konieczność nadzorowania pracy konserwatorów na Stacjach (...) strona pozwana wprowadziła tzw. książki eksploatacji Stacji (...) (w skrócie książki eksploatacji SUW), w których zgodnie z obowiązującym wzorem powinny być zawarte dane z odczytu wodomierzy, liczników energii, rejestru awarii, rejestru produkcji i uzdatniania wody oraz ilości zużytego paliwa do agregatów prądotwórczych.

Nakaz prowadzenia ksiąg eksploatacyjnych SUW został wprowadzony na mocy Decyzji Wojewody (...) z dnia 20 lipca 1998 r., a następnie ponowiony Decyzją Starosty (...) z dnia 26 marca 2001 r. o udzieleniu Gminie K. pozwoleń wodnoprawnych na szczególne korzystanie z wód. W decyzjach tych wskazano, że pozwoleń wodnoprawnych udziela się przy obowiązku przestrzegania m.in. warunku prowadzenia rejestru ilości ujmowanej wody oraz książki eksploatacji urządzeń do poboru wody i oczyszczania ścieków.

Do prowadzenia w/w ksiąg eksploatacji zobligowani byli pracownicy strony pozwanej świadczący pracę na stanowisku Konserwatora sieci wodociągowej na Stacjach (...), którzy bezpośrednio podlegali Kierownikowi działu techniczno-technologicznego T. K..

Obowiązywał wzór poszczególnych kart książki, określający, jakie informacje należy w niej zawrzeć. Zgodnie ze wzorem, pracownik zobowiązany był każdego miesiąca umieszczać informację dotyczącą zużycia energii elektrycznej i produkcji wody z ujęć własnych. Nadto każdego dnia pracownik zawierał informację dotyczącą odczytu licznika wody podanej na sieć oraz odczyt licznika wody podanej na filtry.

Ponadto w książkach eksploatacji SUW powstał rejestr awarii zaistniałych na Stacjach (...), w którym zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej wzorem, powinno się wskazywać datę wystąpienia awarii, datę powiadomienia o wystąpieniu awarii, rodzaj i przyczynę awarii, datę usunięcia awarii i przez kogo została usunięta oraz umieścić podpis.

Konserwatorzy nie rejestrowali awarii w książkach eksploatacji SUW. Ponadto również nie umieszczali w nich adnotacji o ilości zużytego paliwa do agregatów prądotwórczych, gdyż zgodnie z praktyką stosowaną w (...) upoważnieni pracownicy kupowali paliwo na stacji paliw, która wygrała przetarg, a następnie strona pozwana co 2 tygodnie regulowała wystawione na rzecz pracowników faktury.

Zgodnie z przyjętą w zakładzie pracy praktyką T. K. przekazywał książki eksploatacji SUW konserwatorom na dany rok z góry. Po upływie roku, książki były dostarczane przez konserwatorów do siedziby (...) i na podstawie danych w nich zawartych T. K. sporządzał wykaz zawierający zbiorcze zestawienie informacji o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat. Na podstawie w/w wykazu dokonywano następnie należnych opłat do Urzędu Marszałkowskiego.

Następnie T. K. dokonywał zniszczenia ksiąg eksploatacji SUW, a czego nie miał prawa czynić.

W dniu 12 lutego 2015 r. Kierownik działu techniczno-technologicznego T. K. złożył pisemne oświadczenie, że książki eksploatacyjne SUW za lata 2013, 2014 i wcześniejsze zostały zniszczone.

Powyższe działanie T. K. polegające na niszczeniu w/w ksiąg uniemożliwiało stronie pozwanej m.in. kontrolę kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych oraz sprawdzenie zgodności zapisów o awariach w tych K. z fakturami napraw urządzeń dokonywanych na Stacjach. Po objęciu stanowiska dyrektora (...) przez M. C., w miejsce dotychczasowego dyrektora – powoda A. K., w sposób znaczny zmniejszyła się liczba awarii silników elektrycznych w pompach.

Koszty napraw elektrycznych w I –wszym półroczu 2014r. wynosiły 25.995 zł, zaś w I-wszym półroczu 2015r. wynosiły 7.442 zł.

Powód A. K. nie interesował się losem księzek eksploatacyjnych SUW.

Dowód: - sprawozdanie z audytu wewnętrznego (...), k. 185-212

- zestawienie sald i obrotów za rok 2014, k. 150

- zeznania świadka A. B., k. 352

- zeznania świadka E. G., k. 354

- zeznania świadka T. K., k. 166

- zeznania świadka K. S., k. 167;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej dyrektora M. C.: k.368.

Zgodnie ze Statutem Zakładu Usług (...) w K. przedmiotem działania zakładu jest organizowanie i odpłatne świadczenie usług komunalnych również w zakresie prac zleconych przez Wójta Gminy. W związku z powyższym (...) za zgodą Wójta Gminy świadczył dodatkowo usługi na rzecz podmiotów zewnętrznych, w tym osób fizycznych.

W roku 2012 z usług zakładu korzystał Dyrektor (...) A. K.. Z prywatnej inicjatywy Dyrektora - bez wymaganego zlecenia i pisemnej zgody Wójta Gminy K., pracownicy (...) w godzinach pracy zakładu świadczyli na jego rzecz prace polegające na wykonywaniu utwardzanego chodnika z kostki brukowej oraz przyłącza wodociągowego na działce powoda w D..

Do w/w prac wykorzystywany był nadto sprzęt stanowiący przedmiot własności zakładu tj. samochód S. (...), koparka (...) oraz ciągnik U. C-360.

K. brukowa, która służyła do wykonania chodnika była zakupiona bezpośrednio przez Zakład Usług (...), który posiadał znaczny upust na jej zakup, a następnie refakturowana na rzecz powoda, bez doliczenia odpowiedniej marży. Powyższa okoliczność powodowała, iż (...) sprzedawał kostkę brukową po cenie jej nabycia, tj. 30,50 zł netto plus 23% VAT bez doliczania kosztów pośrednich, co generowało straty dla pozwanego Zakładu.

Powód odrębnie sporządzał rozliczenie prac wykonywanych na jego rzecz przez pracowników jak i przez wypożyczony sprzęt. Nie były prowadzone karty rozliczające czas pracy pracowników (...) świadczących pracę poza terenem Zakładu. Karty pracy wykorzystywanego sprzętu były opisane w sposób lakoniczny i mało precyzyjny, albowiem nie zawierały informacji wskazującej z czyjej dyspozycji jest wyjazd, skąd-dokąd, odległości, ilości jazdy z ładunkiem.

Za wykonane na swojej posesji prace powód rozliczał się w sposób następujący:

- za usługę transportową samochodem S. (...) płacił kwotę 2,80 zł netto za kilometr,

- za usługę ciągnikiem U. C-360 płacił kwotę 95 zł bądź 105 zł netto,

- za budowę przyłącza wodociągowego uiszczył kwotę 5.446,80 zł netto,

- za wykonanie parkingu zapłacił kwotę 22 zł netto za m² (koszty robocizny),

- za usługę koparką (...) zapłacił kwotę 125 zł netto za godzinę.

Za całość wykonywanych prac powód dokonał zapłaty zgodnie z wystawionymi fakturami.

Dowód: - Uchwała nr XXXI/218/05 Rady Gminy K. z dnia 29 grudnia 2005 r. w sprawie nadania Statutu Zakładowi Usług (...) w K., k. 55-59

- faktura VAT nr (...), k. 74,

- faktura VAT nr (...), k. 76,113

- odrębne notatki powoda, k. 77,82, 88, 90,93, 95

- pokwitowanie dokonania zapłaty, k. 78, 92, 119, 120, 121, 122, 123

- karty drogowe, k. 79,80,

- faktura VAT nr (...), k. 81,

- faktura VAT nr (...),k. 83,116

- faktura VAT nr (...), k. 84,108

- faktura VAT nr (...), k. 85,

- faktura VAT nr (...), k. 86,

- faktura VAT nr (...), k. 87, 118,

- faktura VAT nr (...), k. 89, 115,

- faktura VAT nr (...), k. 91, 114,

- faktura VAT nr (...), k. 94,

- faktura VAT nr (...), k.109,

- faktura VAT nr (...), k. 110,

- faktura VAT nr (...), k. 111,

- faktura VAT nr (...), k. 112,

- faktura VAT nr (...), k. 117,

- cennik usług sprzętu w Zakładzie Usług (...), k. 96,97,

- zlecenia wykonania usługi, k. 330, 332,

- zeznania świadka M. D., k. 166

- zeznania świadka A. B., k. 352

- zeznania świadka R. P., k. 353

- zeznania świadka K. G., k. 353

- zeznania świadka Z. G. (1), k. 354

- zeznania świadka A. R. (1), k. 354

- zeznania świadka E. G., k. 354
- zeznania M. K., k. 166
- zeznania T. K., k. 166
- zeznania świadka K. S., k. 167
- zeznania świadka J. Ł., k. 167
- zeznania świadka D. S., k. 167

Komisja Rewizyjna przeprowadzała w Zakładzie Usług (...) kontrolę mającą na celu ocenę całokształtu działalności (...). W latach 2007 i 2008 kontrola wykazała wiele nieprawidłowości, w związku z czym Komisja Rewizyjna wydała szereg zaleceń pokontrolnych.

Dowód: – protokół Komisji Rewizyjnej k. 213- 225,

- zalecenia pokontrolne, k. 225-228
- protokół z kontroli doraźnej sprawdzającej, k. 230-236
- protokół z posiedzenia Komisji Rewizyjnej, k. 237,
- sprawozdanie roczne z działalności Komisji Rewizyjnej za rok 2007, k. 239,
- protokół Komisji Rewizyjnej z 2008 roku, k.291-259,
- notatka do protokołu Komisji Rewizyjnej, k. 255,
- zalecenia pokontrolne, k. 256 –260,
- zeznania świadka T. G., k. 352
- zeznania świadka A. B., k. 352,
- zeznania świadka M. D., k. 166

W grudniu 2014 r. odbywały się wybory samorządowe w związku z czym prowadzona była lokalna kampania wyborcza. W kampanię wyborczą zaangażowani byli powód, T. K. oraz K. S., którzy popierali dotychczasowego Wójta Gminy K. - M. D.. W opozycji do rządów Wójta M. D. pozostawało K. Stowarzyszenie (...), które na stanowisko Wójta zaproponowało swojego kandydata – A. B..

W 2014 r. odbyły się wybory samorządowe, w wyniku których stanowisko Wójta objęła nowa osoba - A. B..

Dowód: - zeznania świadka A. B., k. 352

- zeznania świadka R. P., k.353
- zeznania świadka Z. W., k. 353
- zeznania świadka D. S., k. 167

Nowy Wójt Gminy nakazał przeprowadzenie audytu wewnętrznego w Zakładzie Usług (...).

(...) był przeprowadzany w okresie od dnia 12 lutego do dnia 26 lutego 2015 r. w sposób jawny, przez zewnętrzną firmę (...) i został zakończony sporządzeniem w dniu 04.03.2015r. sprawozdania z audytu przez kontrolującą E. G..

Dowód: - zeznania świadka E. G., k. 354

- zeznania świadka A. G., k. 352

- zeznania świadka A. B., k. 352

(...) wykazał szereg nieprawidłowości w funkcjonowaniu zakładu. Ze sprawozdania z audytu wewnętrznego (...) sporządzonego w dniu 04 marca 2015 r., wynikały następujące nieprawidłowości skierowane pod adresem powoda:

1) wykorzystanie stanowiska służbowego do prywatnych celów, polegająca na realizacji zakupów materiałów budowlanych poprzez (...) dla celów prywatnych budowlanych własnego terenu i domu mieszkalnego oraz na korzystaniu z zasobów osobowych (...) dla prywatnych celów. Audytor wskazał, że nieprawidłowości wynikały z faktu, iż to powód jako Dyrektor zakładu rozliczał bezpośrednio koszty pracy pracowników, których nie potwierdzał odpowiednimi dokumentami, tj. zleceniem prac budowlanych, kartami rozliczającymi czas pracy pracowników w (...), rejestrem wyjść służbowych pracowników, szczegółowym rozpisaniem godzin pracy sprzętu na budowie (z kart pracy urzędnika nie wynika liczba godzin pracy na budowie ani czas tej pracy). W związku z powyższym nie jest możliwe ustalenie rzeczywistego czasu pracy pracowników (...) na terenie prywatnym powoda i wycena tych prac. Nadto audytor wskazał, że ze Statutu (...) wynika, iż zakład nie ma prawa wykonywać innych prac poza wymienionymi w Statucie, chyba, że będzie zgoda Wójta, jednakże takiej zgody w dokumentacji nie było.

2) działania na szkodę (...), polegającego w szczególności na:

a) nie doliczeniu marży do kosztów zakupów materiałów (kostki brukowej) i przewozów tych materiałów przez (...) bezpośrednio z miejsca, w którym (...) zakupił te materiały do miejsca zamieszkania powoda w celach realizacji jego zadań budowlanych prywatnych. Audytor wskazał, że powód dokonał zwrotu kosztów dowozu i zakupu materiałów, ale bez marży, którą (...) powinien doliczyć po skalkulowaniu ceny takiej usługi oraz, że powód zapłacił za pracę pracowników (...) dokonując samodzielnie wyceny pracy i oszacowania ilości godzin, co jest obciążone ryzykiem właściwej kontroli takiej transakcji,

b) niszczeniu dokumentów eksploatacji obiektów, które mogłyby być podstawą do realnego planu finansowego na lata przyszłe w zakresie remontów, napraw, wymiany części w urządzeniach własnych (...) i zarządzanych przez (...),

c) nie rejestrowaniu awarii/remontów sieci wodno-kanalizacyjnej i wykonywanych w związku z tym prac przez (...), co umożliwiłoby racjonalizację działań w długim okresie,

d) nie rejestrowaniu pracy pracowników (...) w godzinach pracy poza (...) przy realizacji różnego rodzaju zleceń. W ocenie audytora, gdyby taka ewidencja była prowadzona można byłoby prawidłowo zarządzać jednostką i organizować jej pracę, racjonalizować godziny nadliczbowe pracowników i ustalić udokumentowane zasady ich rozliczania (w trakcie audytu nie udostępniono dokumentacji godzin nadliczbowych oraz udokumentowanych zasad ich rozliczania),

e) braku kontroli kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych w SUW,

d) zapłacie kary w wysokości 20 tys. zł. za nieprzestrzeganie Decyzji Starosty (...) z dnia 05 czerwca 2009 r. zmienionej Decyzją z dnia 02 czerwca 2010 r. o zaprzestaniu przyjmowania odpadów do składowania z końcem lutego 2008 r.

Kolejno audytor wskazał na nieprawidłowości przy przeprowadzaniu inwentaryzacji, które w jego ocenie mogą skutkować naruszeniem dyscypliny finansów publicznych. Audytor po przeprowadzeniu wrywkowego sprawdzenia stanu magazynu stwierdził nieprawidłowości związane z różnicami pomiędzy stanem faktycznym a stanem wynikającym z kartotek prowadzonych przez K. S.. Dodatkowo audytor wskazał, że sposób prowadzenia kartotek magazynowych jest niewłaściwy, albowiem kartoteki te powinny być prowadzone ilościowo-wartościowo, a są

prowadzone tylko ilościowo, co uniemożliwia prowadzenie salda na kocie 310 oraz, że większość materiałów eksploatacyjnych mających zastosowanie do sieci kanalizacji wodnej nie była wprowadzana na stan magazynowy. Nadto inne materiały zużywane stopniowo również nie były ewidencjonowane na kartotekach prowadzonych przez magazyniera. Ponadto audytor wskazał, że kostka brukowa i ekopodbudowa zakupione w 2012 r. nie były naniesione na stan magazynowy i nie było żadnej ewidencji magazynowej. Również żadna ewidencja nie była prowadzona dla zakupionej soli i piachu. W ocenie audytora ilość w/w uchybień świadczy o tym, iż inwentaryzacja nie była przeprowadzana w sposób prawidłowy.

Nadto audytor wskazał na nieprzestrzeganie przez powoda przepisów prawa wewnętrznego, które przejawiało się zatrudnieniem T. K. na stanowisku Kierownika działu techniczno-technologicznego oraz K. S. na stanowisku Starszego Majstra, albowiem w/w osoby nie posiadały odpowiedniego wykształcenia do zajmowania tych stanowisk.

Dowód: - sprawozdanie z audytu wewnętrznego (...), k. 185-212

- zeznania świadka A. G., k. 252

- zeznania świadka A. B., k. 352

- zeznania świadka E. G., k. 354

Pismem datowanym na dzień 31 marca 2015 r., otrzymanym przez powoda w dniu 01 kwietnia 2015 r., strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 01 lipca 2007 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia, z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jako przyczyny wskazując:

1) nieprzestrzeganie w zakładzie pracy zasad współzycia społecznego przez wykorzystywanie stanowiska służbowego do celów prywatnych poprzez korzystanie z zasobów osobowych strony pozwanej i realizowanie zakupu materiałów budowlanych dla prywatnych celów budowlanych;

2) działanie na szkodę zakładu pracy, brak dbania o dobro zakładu pracy i brak należytej ochrony mienia strony pozwanej, w szczególności przez:

a) niedoliczanie marży do kosztów zakupu materiałów (kostki brukowej) i przewozu tych materiałów przez (...), bezpośrednio z miejsca zakupu do miejsca zamieszkania Dyrektora w celu realizacji zadań budowlanych prywatnych Dyrektora (...),

b) dopuszczenie do zniszczenia dokumentacji eksploatacji obiektów,

c) brak rejestrowania pracy pracowników (...) w godzinach pracy poza (...) przy realizacji różnego rodzaju zleceń,

d) zatrudnienie pracowników, którzy nie posiadają odpowiednich kwalifikacji (wykształcenia) na dane stanowisko,

e) brak rejestracji awarii i prac wykonywanych w (...),

f) brak nadzoru nad gospodarką magazynową,

g) brak kontroli kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych,

3) brak przestrzegania regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku pracy oraz przepisów prawa wewnętrznego przez Dyrektora, w szczególności przez zatrudnienie pracowników na stanowiskach bez wymaganych kwalifikacji i wykształcenia.

Nadto powód został pouczony o możliwości wniesienia odwołania do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście, IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w terminie 14 dni od daty doręczenia wypowiedzenia.

W tym samym dniu strona pozwana rozwiązała umowę o pracę z T. K. oraz K. S., również w oparciu o art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Dowód: - rozwiązanie umowy o pracę, k. 10

- potwierdzenie nadania i odbioru listu, w aktach osobowych powoda.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda brutto z ostatnich trzech miesięcy wynosiło 7.298,00 zł.

Dowód: - zaświadczenie o dochodach powoda, k. 22

Wójt Gminy K. A. B. w dniu 18 czerwca 2015 r. złożył w Komendzie Powiatowej Policji w M. zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., 284 § 2 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. polegającego na niekorzystnym rozporządzaniu mieniem w kwocie 75 tys. Urzędu Gminy w K. poprzez niezgodne z prawdą rozliczenie ryczałtów za korzystanie do celów służbowych z samochodów prywatnych, niszczenie książek eksploatacyjnych Stacji (...) oraz przywłaszczenie sprzętu stanowiącego środki trwale przez pracowników Zakładu Usług (...) w K..

Postanowieniem z dnia 13.11.2015r. postępowanie w tej sprawie zostało umorzone wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Strona pozwana złożyła zażalenie na to postanowienie, które jest w trakcie rozpoznawania.

Dowód: - zeznania świadka A. B., k. 352.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powód wniósł o zasądzenie odszkodowania z tytułu rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu należnemu mu za okres wypowiedzenia, tj. w kwocie 21.894 zł, podnosząc, iż rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umów w tym trybie. Powód zarzucił nadto, że pełnomocnictwa do reprezentowania strony pozwanej winien udzielić pełnomocnikowi aktualny dyrektor (...), a nie Wójt Gminy K..

W tej sytuacji w pierwszej kolejności Sąd postanowił odnieść się do kwestii właściwego pełnomocnictwa udzielonego stronie pozwanej w niniejszym postępowaniu.

Jak wskazuje się w judykaturze, dla powoda jako dyrektora Zakładu Usług (...) stanowiącego jednostkę organizacyjną Gminy K., pracodawcą był tenże Zakład Usług (...), natomiast uprawnionym do dokonywania za tę jednostkę czynności z zakresu prawa pracy wobec powoda był Wójt Gminy - por. wyrok SN z 04.01.2008r., I PK 187/07, Lex nr 375669, wyrok SN z 20.10.1998r., I PKN 390/98, OSNP 1999/23/44 oraz postanowienie SN z dnia 22 stycznia 2008 r. II PZ 62/07, w którym to Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, iż „czynności z zakresu prawa pracy wobec kierownika gminnej jednostki organizacyjnej dokonuje organ gminy, a więc posiada on również uprawnienie do działania w tym zakresie za tę jednostkę (w jej imieniu) w toczącym się przeciwko niej postępowaniu sądowym, w tym do udzielenia pełnomocnictwa procesowego”.

Zgodnie bowiem z art. 7. pkt.1 ustawy z dnia 21.11.2008r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 18.12.2008r.): „czynności w sprawach z zakresu prawa pracy za jednostki, o których mowa w art. 2, z zastrzeżeniem art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2 i 3 oraz art. 10 ust. 2 i 3, wykonują: wójt (burmistrz, prezydent miasta) – wobec: zastępcy wójta (burmistrza, prezydenta miasta), sekretarza gminy, skarbnika gminy oraz kierowników gminnych jednostek organizacyjnych”.

Zatem jak wynika z powyższego, to właśnie Wójt Gminy A. B. był podmiotem uprawnionym do udzielenia pełnomocnictwa procesowego w imieniu strony pozwanej i takiego też pełnomocnictwa Wójt udzielił pełnomocnikowi strony pozwanej – k.129.

Nadto zauważyć wypada, iż również zarzut prekluzji dowodowej podniesiony przez powoda nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Ustawą nowelizującą przepisy procedury cywilnej obowiązującą od dnia 03 maja 2012 r. zastąpiono system prekluzji dowodowej tzw. dyskrecjonalną władzą sędziego, co w praktyce oznacza, że wyłącznie od uznania Sędziego zależy dopuszczenie nowych dowodów w sprawie. W ocenie Sądu dopuszczenie dowodów w postaci faktury VAT m.in. za zakup soli i pisaku oraz zestawienia sald i obrotów za rok 2014 za naprawy elektryczne urządzeń w sieci wodno-kanalizacyjnej było zasadne dla oceny słuszności i zasadności roszczenia.

Przechodząc do meritum sprawy należy wskazać, iż podstawę żądania powoda o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia stanowi przepis 56 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Natomiast z art. 58 k.p. wynika, iż odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 k.p., przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Możliwość zastosowania w/w przepisów do pracownika zatrudnionego na podstawie powołania jednoznacznie wynika z treści art. 70 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie - niezwłocznie lub w określonym terminie - odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał. Nadto zgodnie z art. 70 § 3 k.p. odwołanie jest równoznaczne z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli nastąpiło z przyczyn, o których mowa w art. 52 lub 53 k.p. Mówiąc inaczej, do odwołania pracownika z przyczyn określonych w art. 52 k.p. stosuje się przepisy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W związku z powyższym zważyć należało, iż z art. 52 §1 pkt 1 k.p. wynika, że pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

W ocenie Sądu, rozwiązanie z powodem umowy o pracę przez stronę pozwaną w trybie przewidzianym w art. 52 §1 pkt 1 k.p. było uzasadnione oraz dokonane zostało z zachowaniem warunków formalnych określonych w przepisach Kodeksu Pracy.

Rozwiązanie z powodem umowy o pracę nastąpiło bowiem na piśmie oraz pracodawca wskazał powodowi przyczyny tej decyzji.

Zarzut powoda, że przyczyny rozwiązania z nim umowy o pracę, wskazane przez pracodawcę w piśmie z dnia 31.03.2015r. były ogólnikowe i nieprecyzyjne, jest nieuzasadniony.

W judykaturze utrwalony jest pogląd, iż wymóg wskazania przez pracodawcę konkretnej przyczyny rozwiązania umowy o pracę nie jest równoznaczny z koniecznością sformułowania jej w sposób szczegółowy, drobiazgowy, z powołaniem opisów wszystkich faktów i zdarzeń, dokumentów, ich dat oraz wskazaniem poszczególnych działań czy zaniechań składających się w ocenie pracodawcy na przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę. Wymóg konkretności tej przyczyny może być spełniony również poprzez wskazanie jedynie kategorii zdarzeń, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że szczegółowe motywy tej decyzji pracodawcy są pracownikowi znane (por. wyrok SN z 04.11.2008r., II PK 82/08, Lex nr 489012).

Z okoliczności niniejszej sprawy bezspornie wynika, iż powód miał pełną świadomość wszystkich okoliczności stanowiących przyczynę rozwiązania z nim umowy o pracę.

Nadto Sąd zważył, iż pracodawca dochował terminu miesięcznego określonego w art. 52 §2 k.p. na złożenie powodowi oświadczenia o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Bowiem początek biegu wskazanego terminu miesięcznego należy liczyć od dnia 04.03.2015r., tj. od daty przekazania przez audytorcę E. G. stronie pozwanej sprawozdania z audytu przeprowadzonego w (...). Do dnia wręczenia powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy

o pracę, tj. do dnia 01.04.2015r., nie upłynął jeden miesiąc. Ponadto podkreślić należy, iż powód w toku procesu nie podnosił zarzutu naruszenia przez stronę pozwaną art. 52 §2 k.p.

Przechodząc do rozważań dotyczących kwestii zasadności wskazanych powodowi przyczyn rozwiązania z nim umowy o pracę, w pierwszej kolejności podkreślić należy, iż niezależnie od tego, że strony w toku całego postępowania przedstawiały tło polityczne omawianych zdarzeń, to ocenie Sądu podlegały tylko i wyłącznie przyczyny rozwiązania z powodem umowy o pracę wskazane przez pracodawcę w piśmie datowanym na 31.03.2015r. Absolutnie bez znaczenia było to, do jakich opcji politycznych należą strony. Ustaleniu podlegało jedynie w sposób ogólnikowy tło polityczne wydarzeń, a to z uwagi na konsekwentne twierdzenie powoda, że został zwolniony z pracy z przyczyn politycznych.

Jednakże przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe potwierdziło merytoryczną zasadność zarzutów stanowiących podstawę rozwiązania z powodem umowy o pracę i wskazanych powodowi w piśmie z 31.03.2015r.

Strona pozwana jako przyczyny rozwiązania z powodem umowy o pracę wskazała:

1) nieprzestrzeganie w zakładzie pracy zasad współzycia społecznego przez wykorzystywanie stanowiska służbowego do celów prywatnych poprzez korzystanie z zasobów osobowych strony pozwanej i realizowanie zakupu materiałów budowlanych dla prywatnych celów budowlanych;

2) działanie na szkodę zakładu pracy, brak dbania o dobro zakładu pracy i brak należytej ochrony mienia strony pozwanej, w szczególności przez:

a) niedoliczanie marży do kosztów zakupu materiałów (kostki brukowej) i przewozu tych materiałów przez (...), bezpośrednio z miejsca zakupu do miejsca zamieszkania Dyrektora w celu realizacji zadań budowlanych prywatnych Dyrektora (...),

b) dopuszczenie do zniszczenia dokumentacji eksploatacji obiektów,

c) brak rejestrowania pracy pracowników (...) w godzinach pracy poza (...) przy realizacji różnego rodzaju zleceń,

d) zatrudnienie pracowników, którzy nie posiadają odpowiednich kwalifikacji (wykształcenia) na dane stanowisko,

e) brak rejestracji awarii i prac wykonywanych w (...),

f) brak nadzoru nad gospodarką magazynową,

g) brak kontroli kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych,

3) brak przestrzegania regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku pracy oraz przepisów prawa wewnętrznego przez Dyrektora, w szczególności przez zatrudnienie pracowników na stanowiskach bez wymaganych kwalifikacji i wykształcenia.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na: aktach osobowych powoda, Statucie Zakładu Usług (...) w K., Uchwale nr XXXI/218/05 Rady Gminy K. z dnia 29 grudnia 2005 r., świadectwie pracy powoda, zaświadczeniu o zarobkach powoda, rozwiązaniu umowy o pracę, Zarządzeniu nr (...), Zarządzeniu wewnętrznemu nr (...), Zarządzeniu nr 1/09, Zarządzeniu wewnętrznemu nr (...), licznych fakturach VAT, zleceniach wykonania usługi, kartach drogowych, pisemnych notatkach powoda, protokołach komisji rewizyjnej z roku 2007 r. i 2008 r.

Nadto szczególne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy miał dowód w postaci sprawozdania z audytu wewnętrznego Zakładu Usług (...) sporządzonego przez zewnętrzną firmę (...). Dokument ten wskazywał bowiem na szereg uchybień leżących po stronie powoda wraz z rzeczową i wyczerpującą argumentacją uzasadniającą naruszenie określonych w zakładzie pracy procedur. Sąd uznał, iż w/w dokument został sporządzony w sposób rzetelny, wyczerpujący i zgodnie z posiadaną przez audytora wiedzą. Ponadto w trakcie procesu audytor – E. G. - został

przesłuchany w charakterze świadka i podczas przesłuchań potwierdził wszelkie okoliczności zawarte w sprawozdaniu z audytu wewnętrznego oraz nadto w sposób logiczny i rzeczowy wyjaśnił, w jaki sposób powód dokonywał naruszeń procedur wewnętrznych obowiązujących w pozwanym (...).

Sąd, ustalając stan faktyczny, dał wiarę zeznaniom świadków: E. G. (audytorka), H. B. (kadrowa), A. B. (Wójt Gminy), R. P. (konserwator), Z. W. (konserwator), A. G. (sekretarz Gminy), J. Ł. (główny księgowy), K. G. (pracownik techniczno-budowlany), Z. G. (2) (kierowca), A. R. (2) (kierowca), M. K. (kierowca), które to zeznania w ocenie Sądu były spójne, logiczne i jasne, a przez to stanowiące w pełni wiarygodny dowód w sprawie. Zeznania w/w osób korespondowały ze sobą i tworzyły spójny obraz funkcjonowania pozwanego Zakładu, w tym przede wszystkim określały, jaki był rzeczywisty podział obowiązków w zakładzie pracy i jak wyglądało stosowanie wewnętrznych procedur zarówno przez pracowników jak i powoda.

Ponadto Sąd poczynił ustalenia stanu faktycznego na podstawie rzeczowych i konkretnych zeznań przesłuchanego w charakterze strony pozwanej dyrektora M. C..

Zeznaniom świadków: T. K. (były kierownik działu techniczno-technologicznego), K. S. (były Starszy Majster), M. D. (poprzedni Wójt Gminy K.) oraz zeznaniom powoda Sąd dał wiarę co do faktów, jednakże nie co do oceny prawnej tychże faktów. Bowiem z faktów przedstawionych przez tych świadków i przez powoda należało wyprowadzić odmienne wnioski, aniżeli wskazywali na to wymienieni świadkowie oraz powód.

Nadto Sąd tylko częściowo oparł się na zeznaniach świadka D. S. – były sekretarz Gminy K., albowiem w/w świadek w treści zeznań wskazywał wyłącznie na istniejący konflikt polityczny pomiędzy powodem, a nowym Wójtem Gminy.

W ocenie Sądu, przed przejściem do dokonania merytorycznej oceny zarzutów postawionych powodowi przez stronę pozwaną, w tym miejscu uzasadnionym jest odniesienie się do roli, jaką w zakładzie pracy pełnił powód oraz do rodzaju zakładu pracy, w jakim świadczył on pracę. W związku z powyższym zważyć należy, iż Zakład Usług (...) z siedzibą w W. jest jednostką sektora finansów publicznych (dalej s.f.p), do której funkcjonowania mają zastosowanie przepisy Ustawy o finansach publicznych. Zgodnie z treścią Ustawy o finansach publicznych za funkcjonowanie kontroli zarządczej w jednostce s.f.p. odpowiedzialny jest jej kierownik, co oznacza, że nie jest możliwe powierzenie odpowiedzialności za zapewnienie funkcjonowania kontroli zarządczej w jednostce innym osobom, na podstawie art. 53 ust. 2 w/w ustawy. Na mocy przepisów w/w ustawy kierownik zobligowany jest do zapewnienia adekwatnej, skutecznej i efektywnej kontroli zarządczej zakładu.

Kontrola zarządcza obejmować ma wszystkie aspekty działalności jednostki, a obowiązkiem jej kierownika jest wdrożenie i monitorowanie elementów kontroli, tak aby jednostka osiągała wyznaczone jej cele w sposób zgodny z prawem, oszczędny i terminowy. Legalność oznacza ocenę kontrolowanej działalności z punktu widzenia jej zgodności z prawem materialnym, proceduralnym oraz ustrojowym, określającym zadania i kompetencje kontrolowanych podmiotów. Nadto legalność realizacji celów i zadań jednostki oceniana jest na podstawie przepisów prawa powszechnie obowiązującego, a także z uwzględnieniem przepisów wewnętrznych, regulujących działanie poszczególnych jednostek (statuty j.s.t., regulaminy organizacyjne, regulaminy pracy itp.). Oszczędność oznacza, że zasoby wykorzystywane do realizacji zadań muszą być dostępne w odpowiednim czasie, odpowiedniej ilości oraz jakości oraz po najlepszych cenach, natomiast według kryterium terminowości - realizacja celów i zadań, w tym czynności składające się na prowadzenie przez nią gospodarki finansowej, powinna następować w terminach wynikających z przepisów prawa, aktów kierownictwa wewnętrznego oraz zawartych zobowiązań. Co istotne, jednym z elementów kontroli zarządczej jest kontrola finansowa, która związana jest z gromadzeniem i rozdysponowaniem środków publicznych.

Powyższe niewątpliwie oznacza, że jeżeli na skutek niewłaściwego wypełniania przez kierownika obowiązków w zakresie zapewnienia funkcjonowania należytej kontroli zarządczej dojdzie do naruszenia dyscypliny finansów publicznych (przede wszystkim przez pracownika, któremu powierzono określone obowiązki w zakresie gospodarki

finansowej w trybie art. 53 ust. 2), odpowiedzialność za wybrane delikty finansowe, związane z wadliwym funkcjonowaniem kontroli, ponosić będzie kierownik jednostki.

Kierownik jednostki nie może przerzucać odpowiedzialności za prawidłowe funkcjonowanie tej jednostki na inne osoby, w tym na podległych sobie pracowników, a co zdaniem Sądu w niniejszej sprawie usiłował czynić powód – będąc zatrudnionym na stanowisku dyrektora (...) K..

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd w pierwszej kolejności postanowił odnieść się łącznie do: zarzutu określonego w pkt 1 oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę, a mianowicie nieprzestrzegania w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego przez wykorzystywanie stanowiska służbowego do celów prywatnych poprzez korzystanie z zasobów osobowych strony pozwanej i realizowanie zakupu materiałów budowlanych dla prywatnych celów budowlanych, do zarzutu określonego w pkt 2a, tj. działania na szkodę zakładu pracy przez nie doliczanie marży do kosztów zakupu materiałów (kostki brukowej) i przewozu tych materiałów przez (...), bezpośrednio z miejsca zakupu do miejsca zamieszkania Dyrektora oraz do zarzutu określonego w pkt. 2c tj. nie rejestrowania pracy pracowników (...) w godzinach pracy poza (...) przy realizacji różnego rodzaju zleceń, albowiem, w ocenie Sądu w/w zarzuty pozostają ze sobą w nierozzerwalnym związku i nie sposób dokonywać ich oceny oddzielnie.

Przede wszystkim stwierdzić należy, iż obszerne postępowanie dowodowe wykazało prawdziwość w/w przyczyn. W toku procesu powód nie kwestionował korzystania w okresie zatrudnienia na stanowisku dyrektora Zakładu z usług (...), w tym korzystania z zasobów osobowych strony pozwanej (pracowników) i zakupu kostki brukowej przez (...), a następnie refakturowaniu faktur zakupu kostki brukowej na swoją rzecz, jednocześnie podnosząc, iż takie działanie jest zgodne z prawem i w żadnym wypadku nie powodowało szkody w mieniu zakładu pracy. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż stanowisko powoda w żadnym wypadku nie zasługiwało na akceptację.

Jak bowiem wynika z materiału dowodowego dołączonego do postępowania, w tym przede wszystkim z odrębnych notatek powoda, kart drogowych oraz faktur VAT, powód samodzielnie rozliczał koszty pracy pracowników oraz sprzętu na swoim prywatnym terenie, nie prowadząc kart rozliczających czas pracy pracowników oraz szczegółowych danych dotyczących godzin pracy sprzętu na budowie. Co istotne, karty drogowe prowadzone były w sposób lakoniczny i nierzetelny, który uniemożliwiał ustalenie ile godzin dany sprzęt był wykorzystywany na budowie. Powyższe oznacza, że faktury za prace wykonane na posesji powoda wystawiane były wyłącznie w oparciu o dane podane przez powoda, tj. przez podmiot zlecający wykonanie robót i zarazem pełniący funkcję dyrektora Zakładu. Co istotne w/w dane nie były weryfikowane przez żadnego z pracowników Zakładu, w tym Głównego Księgowego, który wyłącznie na podstawie danych przedstawionych przez powoda wystawiał na jego rzecz faktury za usługi. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd podzielił stanowisko audytora, który wskazał, iż tego typu działanie jest obarczone ryzykiem niewłaściwej kontroli takiej transakcji, albowiem nikt inny nie był w stanie potwierdzić wszelkich kosztów prac wykonywanych na terenie powoda, gdyż nadzór nad pracami sprawował wyłącznie powód. W ocenie Sadu powód bowiem jako odbiorca usługi czyli osoba bezpośrednio zainteresowana uzyskaniem jak najniższych kosztów tej usługi, nie jest osobą obiektywną, która samodzielnie mogła organizować czas pracy podległym pracownikom.

Nadto Sąd zauważył, iż czynności na terenie prywatnej posesji powoda były dokonywane wbrew obowiązującej u strony pozwanej procedurze, tj. bez wymaganego zlecenia wykonania usługi i bez pisemnej zgody Wójta Gminy. Owszem Sąd zważył, iż Wójt M. D. w trakcie przesłuchania wskazał, że wiedział o czynnościach dokonywanych przez powoda, jednakże w/w okoliczności nie można potwierdzić żadnym innym dowodem. W tym miejscu podkreślić należy, iż powód zobligowany był do dołożenia wymaganej na stanowisku kierowniczym staranności dokumentowania wszelkich dokonywanych przez (...) usług na rzecz podmiotów zewnętrznych.

Odnosząc się natomiast do kwestii nie doliczenia marży do kosztów zakupów materiałów i przewozu tych materiałów przez (...) bezpośrednio z miejsca zakupu materiałów do miejsca zamieszkania powoda, to podkreślić należy, iż powód nie kwestionował zakupu kostki brukowej po cenie jej nabycia przez zakład pracy, ponownie twierdząc, iż tego typu działanie jest zgodne z prawem. Niemniej jednak stanowisko zajęte przez powoda jest sprzeczne z metodologią kalkulacji kosztów pośrednich. Powód na zajmowanym przez niego stanowisku powinien posiadać wymaganą w tym

zakresie wiedzę ekonomiczną. Jak wskazała w trakcie zeznań audytor E. G. „przed sprzedażą kostki brukowej powinna być zrobiona kalkulacja kosztów pośrednich i co najmniej taka kwota powinna być doliczona do ceny kostki (...) koszty pośrednie to koszty nabycia materiałów, koszty funkcjonowania zakładu tj. prąd, woda, gaz, oświetlenie”. Nadto świadek E. G. wyraźnie podała, że „jeżeli materiały są wmontowywane gdziekolwiek po kosztach ich nabycia, to już wtedy dana jednostka generuje stratę, ponieważ nie włącza wszelkich innych kosztów pośrednich”. Co istotne, przesłuchani w sprawie świadkowie: M. D. i T. K. wskazali, że (...) miał znaczyć upust na zakup kostki brukowej, co oznacza, że powód zakupił kostkę w cenie niemożliwej do osiągnięcia dla zwyczajnej osoby fizycznej.

Powyższe okoliczności niewątpliwie świadczą o tym, iż powód podejmował działania wbrew obowiązującym procedurom, w tym przede wszystkim wbrew Ustawie o finansach publicznych, bezpośrednio doprowadzając do wyrządzenia szkody w mieniu Zakładu Usług (...).

W tym miejscu wymaga zwrócenia uwagi również zapis w Statucie (...), zgodnie z którym „pracownicy Zakładu uczestniczący w zarządzeniu wydzielonym mieniem stanowiącym część mienia komunalnego, zobowiązani są do zachowania szczególnej staranności przy wykonywaniu zarządu, zgodnie z przeznaczeniem tego mienia i jego ochroną”.

W ocenie Sądu, skoro Statut Zakładu kładzie szczególny nacisk na kwestię dbałości o mienie przez każdego pracownika, to na powódzie jako na dyrektora spoczywał szczególnie obowiązek dbałości o to mienie. W związku z tym powyżej opisane działanie powoda należało ocenić jako skrajnie naganne i cechujące się co najmniej rażącym niedbalstwem.

Kolejno Sąd podjął rozważania nad zasadnością dwóch przyczyn podanych w pkt 2d i 3 pisma z 31.03.2015r., albowiem również te przyczyny pozostają ze sobą w ścisłym związku tj. braku przestrzegania regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku pracy oraz przepisów prawa wewnętrznego przez dyrektora, w szczególności przez zatrudnianie pracowników na stanowiskach bez wymaganych kwalifikacji i wykształcenia. Nie chodziło o samo zawarcie umowy o pracę (pracodawca nie użył sformułowania „zatrudnienie”), tylko o ich nieuzasadnione awansowanie („zatrudnienie”), a co wiązało się z koniecznością podwyższenia pensji tym pracownikom i tym samym wyrządzało (...) szkodę. Zważyć należy, iż postępowanie dowodowe wykazało również prawdziwość w/w przyczyn. Jak bowiem wynika z materiału dowodowego, w tym przede wszystkim z Regulaminu Wynagrodzenia (...), powód awansował pracownika T. K. na stanowisko Kierownika działu techniczno-technologicznego oraz pracownika K. S. (kuzyn powoda) na stanowisko Starszego Majstra, pomimo tego, że w/w osoby nie posiadały odpowiedniego wykształcenia jak i kwalifikacji do pełnienia tych funkcji. Nadto wbrew twierdzeniom powoda i T. K., uwypuklić należy, iż to właśnie powód awansował na stanowisko kierownicze T. K., na co wskazała w toku przesłuchania H. B. i co jednoznacznie wynika z akt osobowych powoda. Dodatkowo szczególnie podkreślić należy okoliczność, iż w/w osoby zostały zatrudnione pomimo protestu Inspektora ds. kadrowo – płacowych, świadka H. B., która w trakcie przesłuchania wskazała, iż: „dostałam od powoda polecenie, aby zaseregować T. K. oraz K. S. na wskazane stanowiska. Powiedziałam, że jest to niezgodne z naszym rozporządzeniem, więc dostałam polecenie na piśmie(...)ja potem już nie dyskutowałam”. Powyższe oznacza, iż powód świadomie podejmował działania wbrew obowiązującej w zakładzie pracy procedurze, rażąco ją lekceważąc.

W dalszej części Sąd odniósł się do przyczyny podanej w pkt 2 f pisma z 31.03.2015r., tj. działania na szkodę zakładu pracy poprzez brak nadzoru nad gospodarką magazynową. Przyczyna ta również okazała się być prawdziwa. Zważyć należy, iż sposób ewidencjonowania materiałów w magazynach został bezpośrednio określony w tzw. „Instrukcji magazynowej”, która od 2005 r. powinna funkcjonować w zakładzie. Jednakże powyższa Instrukcja nie była przestrzegana w zakładzie pracy, albowiem K. S. pełniący w (...) obowiązki magazyniera nie przestrzegał procedur określonych w Instrukcji. Działanie K. S. polegało w szczególności na tym, iż w kartotece magazynowej zawierał jedynie informację dotyczącą stanu ilościowego magazynu, a nie jak wynikało z instrukcji wg stanu ilościowego oraz wg cen jednostkowych materiałów przechowywanych w magazynie. Nadto w większości materiały znajdujące się w magazynie nie były opatrzone wywieszka magazynową, której brak uniemożliwiał kontrolę stanu magazynu.

W/w okoliczność potwierdziły przede wszystkim zeznania świadka, byłego Głównego Księgowego J. Ł., który wskazał m.in., że „sól i piasek były kupowane do odśnieżenia chodników, w zimie nie były ewidencjonowane. Ja ustaliłem praktykę, że jak kupowałem, to wpisywałem w koszty, a jak zostało, to przenosiłem na zapas magazynowy”. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż powód jako kierownik zobligowany był czuwać nad przestrzeganiem w zakładzie pracy odpowiednich procedur i w tym zakresie ponosił odpowiedzialność. Powyższą kwestię bezpośrednio regulował Regulamin Organizacyjny, zgodnie z którym Dyrektor zakładu odpowiada za całokształt działalności zakładu, a w szczególności za działanie zakładu zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz za organizację właściwego nadzoru i kontroli nad przestrzeganiem zasad jednoosobowego kierownictwa. Powód wbrew leżącemu po jego stronie obowiązkowi nie sprawował nadzoru nad gospodarką magazynową, pozwalając pracownikom na swobodne gospodarowanie tym mieniem. Dodatkowo Sąd pragnie zaznaczyć, iż działanie powoda może być również potraktowane jako naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W związku z powyższym Sąd uznał, iż powód nie sprawując w sposób właściwy nadzoru nad gospodarką magazynową w rażący sposób naruszał swoje podstawowe obowiązki pracownicze.

Następnie w ocenie Sądu należało odnieść się wspólnie do przyczyn określonych w pkt 2 b, 2e i 2g tj. dopuszczenia do zniszczenia dokumentacji eksploatacji obiektów, braku rejestracji awarii i prac wykonywanych w (...) oraz braku kontroli kosztów zużycia paliwa do agregatów prądotwórczych. W/w przyczyny również stanowiły uzasadnioną podstawę rozwiązania stosunku pracy z powodem w trybie dyscyplinarnym.

Zważyć w tym miejscu należy, iż powyższe zarzuty skierowane pod adresem powoda nieodzownie wiążą się ze zniszczeniem książek eksploatacji Stacji (...) przez świadka T. K.. W książkach eksploatacji SUW były zawierane dane z odczytu wodomierzy, liczników energii, rejestracji awarii, rejestracji produkcji i uzdatniania wody oraz ilości zużytego paliwa do agregatów prądotwórczych. Fakt zniszczenia książek eksploatacji SUW nie był w żadnym razie kwestionowany przez T. K., który w trakcie przesłuchania wskazywał, że niszczył w/w książki rokrocznie, albowiem tylko on je wykorzystywał i w zakładzie pracy nie nadawano im rangi dokumentów księgowych. W ocenie Sądu stanowisko zaprezentowane przez T. K. jednoznacznie wskazuje na brak jakiegokolwiek kontroli ze strony powoda nad postępowaniem świadka K.. W tym miejscu zauważyć należy, że nakaz prowadzenia książek wynikał z Decyzji Wojewody (...) z dnia 20 lipca 1998 r. oraz Decyzji Starosty (...) z dnia 26 marca 2001 r., gdzie zawarto informację o konieczności prowadzenia książek eksploatacyjnych na Stacjach (...) (a o czym szerzej Sąd wyjaśniał w sprawie z odwołania T. K. od dyscyplinarnego zwolnienia z pracy sygn. akt IV P 333/15). Ponadto książki eksploatacji SUW powinny zawierać szereg istotnych dla funkcjonowania zakładu informacji, w tym przede wszystkim rejestr awarii oraz ilość zużytego paliwa do agregatów prądotwórczych.

Niemniej jednak postępowanie dowodowe wykazało, iż wbrew obowiązkom pracownicy strony pozwanej nie rejestrowali awarii oraz zużycia paliwa w książkach eksploatacji SUW. W/w okoliczność potwierdził m.in. Główny Księgowy J. Ł., który w trakcie przesłuchania wskazał, że „w czasie mojej pracy nie było zastrzeżeń do ewidencjonowania paliwa...co dwa tygodnie dostawca wystawiał na faktury. W w/z było napisane, na co to paliwo idzie i na podstawie tego T. K. opisywał te faktury na podstawie w/z”.

Powyższe bezsprzecznie świadczy o tym, iż powód nie kontrolował zasadności ponoszonych na remonty i paliwo wydatków, co oznacza, iż pracownicy samodzielnie, bez żadnego nadzoru dysponowali tymi środkami. Taka postawa powoda jest sprzeczna z zakresem jego odpowiedzialności i z Ustawą o finansach publicznych.

Fakt, że powód pozwalał na niszczenie książek eksploatacyjnych SUW, uniemożliwił stronie pozwanej sprawdzenie zgodności zapisów o awariach w tych K. z fakturami napraw urządzeń dokonywanych na Stacjach. Po objęciu stanowiska dyrektora (...) przez M. C., w miejsce dyrektora A. K., w sposób znaczny zmniejszyła się liczba awarii silników elektrycznych w pompach.

Koszty napraw elektrycznych w I –wszym półroczu 2014r. wynosiły 25.995 zł, zaś w I-wszym półroczu 2015r. wynosiły 7.442 zł.

Także w sprawozdaniu z dnia 04.03.2015r. z przeprowadzonego u strony pozwanej audytu wskazano, iż w książkach SUW powinny być ujęte szczegółowe informacje o rodzajach awarii, wykonanych naprawach, wymienionych częściach, prowadzenie ksiąg należało do zakresu obowiązków powoda, a same książki stanowiły dokumenty źródłowe do faktur, w części opisującej dokonane remonty/wymiany części/zużyte materiały, co potwierdzałoby zasadność ponoszenia wydatków uwidoczniionych w fakturach na usługi. Nadto audytor wskazał, że zniszczenie ksiąg eksploatacji SUW jest niezgodne z art. 74 ustawy o rachunkowości.

Konkludując, Sąd doszedł do wniosku, iż powyższe uchybienia powoda stanowiły ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, w związku z czym rozwiązanie umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym było jak najbardziej zasadne. Sąd zważył, iż większość obowiązujących w zakładzie pracy procedur była lekceważona przez powoda i w zasadzie pracownicy mogli swobodnie dysponować mieniem zakładu pracy. Powód, który powinien stać na straży przestrzegania wszelkich obowiązujących w zakładzie pracy regulacji, swoją bierną postawą niejako dawał pracownikom przyzwolenie na pełną swobodę działania, co w konsekwencji doprowadziło do powstania w zakładzie licznych nieprawidłowości, wskazanych w audycie z 04.03.2015r.

Z treści art. 100 § 1 k.p. wynika jednoznacznie, że pracownik jest zobowiązany wykonywać pracę sumiennie i starannie. Najwyższe wymagania stawiane są pracownikom zajmującym stanowiska kierownicze i samodzielne. Jak wskazuje się w judykaturze, przy ocenie zasadności rozwiązania umowy o pracę, ostrzejsze kryteria należy stosować do pracowników zajmujących stanowiska kierownicze (vide: wyrok SN z 08.03.1977r., I PRN 17/77, (...)).

Po raz kolejny podkreślić przy tym należy, że pozwany Zakład Usług (...) jest jednostką budżetową Gminy K. i tym samym finansowany jest z budżetu Gminy, czyli z pieniędzy podatników – mieszkańców tej Gminy. Zatem powód jako dysponent środków publicznych powinien ze szczególną starannością i skrupulatnością dokonywać wszelkich rozliczeń tych środków.

Dlatego właśnie, postępowanie powoda należało uznać za rażąco naganne i stanowiące uzasadnioną podstawę do rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 §1 pkt.1 k.p.

W związku z powyższym, w punkcie I – szym sentencji wyroku, Sąd oddalił powództwo w całości.

W punkcie II – gim sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego, należnych stronie pozwanej, zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Wysokość tych kosztów Sąd ustalił w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 Rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (przed nowelizacją), które w niniejszej sprawie wynoszą 60 zł.

W punkcie III – cim wyroku Sąd, w oparciu o treść art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz. 1398 ze zm.) zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze fakt, że powód jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich uiszczenia.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.